

тя въ гърдитъ. Рана! Щомъ се отдава на мене, отдава се и на други, И не съ мене, а съ другъ е почнала. Както казва луната : искай ново сега!

Взехъ да се мжча азъ по нея. Не като предишната мжка. Горчива, безъ да очаквамъ нищо. Само мжка. Седя така край животнитъ и си мисля: сега кой знае какво прави? Казва, че младото докторче я задирия. И то учи за докторъ. Преглеждалъ я веднажъ като е била болна. А! Значи знае хубостта ѝ, може да е съ него? И хубаво момче е! Сигурно е съ него!

И стисне ме мжката за гърлото. Не мога да преглътна

Гледамъ лъвицата — легнала, преднитъ лапи подъ брадата ѝ, очигъ ѝ унесени, премига и зелени искри свѣткатъ и гаснатъ като отъ вѣтъръ. Нищо не показва, не трѣпка цѣлъ часъ като на сънь гледа, а какво мисли? Какво мисли? За стария лъвъ ли? А може би съвсемъ за други. Може да си спомня какъ я е милвалъ първиятъ и сега съ душата си е пакъ при него.

И Ирина. И тя като нея. Не казва кой е.

— Бре, — казва, — какво иска да знае. Не ти е работа. Който е той. Не съмъ се вѣнчала за него та да казвамъ на хората.

А таманъ това не е право. Таманъ за него се е вѣнчала. Веднажъ се вѣнчаватъ всички. За това мисли и лъвицата. Какъ се е опила и вѣнчала до животъ първи пжтъ. И само негова е. Негова — макаръ и въ пустинята, при пѣсъцитъ да е той.

Вечеръ не ми е по-леко. Излегна се на кревата, хвана глава съ ржце. Мисля. Какво мисля? Все това. Съ кого е била? Съ кого? Ами сега съ кого ходи? Съ кого? По-рано мислѣхъ да се вѣнчѣя съ нея, а сега, какъ ще се вѣнчѣешъ? Все